

# РЕШЕНИЕ

№ 8356

гр. \*==\*, 22.05.2023 г.

## В ИМЕТО НА НАРОДА

**СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 160 СЪСТАВ**, в публично заседание на петнадесети май през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: СВЕТОСЛАВ Т. СПАСЕНОВ

при участието на секретаря СИМОНА Г. НИКОЛОВА  
като разгледа докладваното от СВЕТОСЛАВ Т. СПАСЕНОВ Гражданско дело № 20221110169834 по описа за 2022 година

Производството е образувано е по искова молба, предявена от името на \*==\* ООД, ЕИК \*==\* срещу Н. П. П., ЕГН \*\*\*\*\*, с която \*==\* ООД е предявило срещу Н. П. П. обективно кумулативно съединени установителни иски по реда на чл. 422 ГПК вр. чл. 415, ал. 1 ГПК с правно основание чл. 9 ЗПК вр. чл. 240, ал. 1 ЗЗД вр. чл. 79, ал. 1, пр. 1 ЗЗД вр. чл. 6 ЗПФУР, чл. 240, ал. 2 ЗЗД и чл. 86, ал. 1 ЗЗД за признаване за установено, че Н. П. П. дължи на \*==\* ООД суми, както следва: 1/ сумата от 600,00 лева, представляваща главница по договор за паричен заем № 539004 от 23.06.2021 г., сключен между „\*==\*” ООД и Н. П. П., ведно със законна лихва от 31.08.2022 г. до изплащане на вземането; 2/ договорна лихва в размер на 30,04 лева за периода 23.06.2021 г. – 07.08.2021 г.; 3/ лихва за забава в размер на 93,34 лева за периода 01.10.2021 г. – 01.08.2022 г., за които суми на 07.10.2022 г. е издадена заповед за изпълнение на парично задължение по чл. 410 ГПК в производството по ч.гр.д. № 54280/2022 г. по описа на СРС, II, ГО, 160 състав.

Със заявление за издаване на заповед за изпълнение по чл. 410 ГПК, ищецът е поискал издаване на заповед за изпълнение по чл. 410 ГПК срещу Н. П. П., ЕГН \*\*\*\*\* за суми, както следва: 1/ сумата от 600,00 лева, представляваща главница по договор за паричен заем № 539004 от 23.06.2021 г., сключен между „\*==\*” ООД и Н. П. П., ведно със законна лихва от 31.08.2022 г. до изплащане на вземането; 2/ договорна лихва в размер на 30,04

лева за периода 23.06.2021 г. – 07.08.2021 г.; 3/ лихва за забава в размер на 93,34 лева за периода 01.10.2021 г. – 01.08.2022 г. На 07.10.2022 г. е издадена заповед по чл. 410 ГПК за горепосочените суми. Заповедта е връчена на длъжника на 01.11.2022 г., като в законоустановения срок от негово име е депозирано възражение срещу издадената заповед за изпълнение на парично задължение по чл. 410 ГПК. В тази връзка ищецът е уведомен за възможността да предяви иск за установяване на вземането си на 21.11.2022 г.. Исковата молба е подадена на 21.12.2022 г. /в срока по чл. 415, ал. 1 ГПК, чрез Система за сигурно електронно връчване/.

Ищецът твърди, че с посочения договор за паричен заем № 539004 от 23.06.2021 г., сключен между „\*====\*” ООД, в качеството на заемодател и Н. П. П., в качеството на заемополучател, е предоставило на Н. П. П. паричен заем в размер на 600 лева, който следвало да бъде върнат на 07.08.2021 г. Поддържа, че освен главницата, ответникът дължи и уговорената между страните по договора възнаградителна лихва. Посочва, че ответникът не е изпълнил задължението си по договора

Поддържа, че към датата на депозиране на исковата молба в съда, ответникът дължи в полза на ищцовото дружество суми, както следва: 1/ сумата от 600,00 лева, представляваща главница по договор за паричен заем № 539004 от 23.06.2021 г., сключен между „\*====\*” ООД и Н. П. П., ведно със законна лихва от 31.08.2022 г. до изплащане на вземането; 2/ договорна лихва в размер на 30,04 лева за периода 23.06.2021 г. – 07.08.2021 г.; 3/ лихва за забава в размер на 93,34 лева за периода 01.10.2021 г. – 01.08.2022 г.

Предвид гореизложеното, моли, за постановяване на решение, с което да бъде признато за установено, че ответникът дължи на ищеца горепосочените суми. Претендират се разноси в исковото и заповедното производство.

В срока по чл. 131 ГПК е депозиран отговор на исковата молба от страна на ответника Н. П. П., с който се оспорват предявените искове. Поддържа се, че през месец юни 2021 г. ответникът е бил жертва на измама, като от негово име, след противозаконно отнемане на документ за самоличност – лична карта, са изтеглени от негово име няколкото заема Във връзка с противозаконното отнемане на личната му карта, ответникът е сезирал органите на полицията и е образувано досъдебно производство.

Оспорва се, че ответникът изобщо е отправял изявление до ищцовото дружество с искане за отпускане на паричен заем, че ответникът е подписвал документите, приложени към исковата молба, че ответникът ползва електронен адрес: \*====\*@abv.bg, посочен в документите, приложени към исковата молба; че ответникът ползва или е ползвал мобилен телефонен номер \*====\*, посочен в документите, приложени към исковата молба, както и че на 23.06.2021 г. е посещавал офис на Изи Пей, респективно, че е получавал сумата, предмет на твърдения в исковата молба договор за паричен заем № 539004 от 23.06.2021 г.

**Съдът, като съобрази доводите на страните и обсъди събраните по делото доказателства поотделно и в тяхната съвкупност, намира за установено от фактическа и правна страна следното:**

**Предявени са обективно кумулативно съединени установителни искове по реда на чл. 422 ГПК вр. чл. 415, ал. 1 ГПК с правно основание чл. 9 ЗПК вр. чл. 240, ал. 1 ЗЗД вр. чл. 79, ал. 1, пр. 1 ЗЗД вр. чл. 6 ЗПФУР, чл. 240, ал. 2 ЗЗД и чл. 86, ал. 1 ЗЗД.**

За основателността на предявените искове в тежест на ищеца е да установи при условията на пълно и главно доказване: 1) наличието на валиден договор за паричен заем № 539004 от 23.06.2021 г., сключен между „\*====\*” ООД, в качеството на заемодател и Н. П. П., в качеството на заемополучател, чрез средствата за комуникация от разстояние, съобразно законовите изисквания на ЗПФУР /предоставил е информация на потребителя, съгласно чл. 8 ЗПФУР, както и е получил съгласието на потребителя за сключване на договора/; 2) кредиторът да е предоставил, съответно длъжникът да е усвоил сумата по отпуснатия потребителски кредит; 3) настъпила изискуемост на задълженията по договора и техният размер.

В тежест на ответника и при доказване на горните факти е да установи погасяване на паричното си задължение.

По делото са представени и приобщени към доказателствения материал Договор за паричен заем № 539004 от 23.06.2021 г., за който се твърди да е сключен между „\*====\*” ООД, в качеството на заемодател и Н. П. П., в качеството на заемополучател, чрез средствата за комуникация от разстояние, съобразно законовите изисквания на ЗПФУР; искане за сключване на договор за кредит от 23.06.2021 г., за което се твърди, че е

отправено от Н. П. П. до „\*====\*” ООД; стандартен европейски формуляр за предоставяне на информация за потребителските кредити и лог по Договор за паричен заем № 539004, като нито един от горепосочените документи не носи подпис на ответника.

В исковата молба ищецът е изложил твърдения, че ответникът, в качеството си на кредитополучател по процесния Договор за паричен заем № 539004 е усвоил сума в общ размер от 600 лева, която сума се твърди да е получена от ответника Н. П. П. в офис на \*====\* АД на 23.06.2021 г.

За установяване на валидно правоотношение между страните с типично за заема за потребление съдържание, следва да бъде доказан правопораждащия го факт, а именно наличието на валидно сключен договор. За да се приеме, че между страните е сключен договор за заем, следва да се докаже, както обективизирането на волеизявление на заемотателя, така и волеизявление на заемателя. Договорът, съгласно разпоредбата на чл. 240 ЗЗД е реален и се счита сключен с предаването на предмета му – заместими движими вещи на заемателя, включително парична сума. Последният обаче следва да изрази воля, съгласие, независимо от неговата форма, за получаването на парична сума, при условията на договора, т.е. при поето правно задължение да върне полученото. От друга страна договора за заем е неформален, т.е. не е предвидено императивно изискване валидността на договора да е обусловена от сключването му в определена форма за действителност. Допустимо е такъв договор да бъде сключен и само в устна форма, включително и в електронна форма.

По делото не са представени и събрани каквито и да било доказателства, които да установяват предаване на сумата, предмет на процесния Договор за паричен заем № 539004 от страна на ищеца - заемотател в полза на ответника - заемополучател. Доколкото заемът е реален договор, за сключването му е необходимо предаване на уговорената сума от заемотателя на заемателя, като при липсата на проведено от ищеца пълно и главно доказване на този факт, по делото не се установява възникването на заемно правоотношение между ищеца и ответника и пораждането в тежест на ответника на парично задължение за връщане на получена сума. От ищеца са изложени твърдения, че сумата, предмет на заемното правоотношение е получена от ответника на каса в офис на \*====\*, за което последният се е

разписал. По делото не са представени доказателства установяващи това обстоятелство, нито са направени доказателствени искания за събиране на такива доказателства.

С доклада по делото и на основание чл. 146, ал. 2 ГПК, съдът е дал указания на ищцовото дружество \*====\* ООД, че не представя и не сочи доказателства за установяване на обстоятелството, че е предоставил, съответно ответникът е усвоил, сумата по отпуснатия договор за паричен заем. Независимо от горното, такива доказателства не са представени, нито са направени доказателствени искания от страна на ищеца, чиято е доказателствената тежест за установяване на обстоятелството, че е предал сумата, предмет на процесния Договор за паричен заем № 539004, на ответника – заемополучател.

С оглед на изложеното, искът по чл. 422 ГПК, вр. с чл. 240, ал. 1 ЗЗД за връщане на предадена в заем парична сума следва да се отхвърли. Доколкото по делото не се установява наличието на правоотношение по описания договор за заем, ответникът не дължи и претендираната възнаградителна лихва. Предвид неоснователността на иска за главното вземане, неоснователна е и претенцията за присъждане на обезщетение за забава, поради което и предявеният акцесорен иск за мораторна лихва следва да се отхвърли.

По отношение разпределението на отговорността за разноси в настоящото производство:

При този изход на спора право на разноси в настоящото производство има ответникът, като от името на същия са представени докательства за извършване на претендирани в исковото производство разноси в размер на 400,00 лева – заплатено адвокатско възнаграждение.

Предвид горното и на основание чл. 78, ал. 3 ГПК ищецът \*====\* ООД, ЕИК \*====\*, със седалище и адрес на управление гр. \*====\*, ул. \*====\* № 29, ет. 7, следва да бъде осъден да заплати в полза на ответника Н. П. П., ЕГН \*\*\*\*\*, с адрес: гр. \*====\*, ж.к. \*====\*, бл. \*====\*, ет. 11, ап. 45, сумата от 400,00 лева, представляваща разноси за адвокатско възнаграждение в исковото производство по гр.д. № 69834/2022 г. по описа на СРС, II ГО, 160 състав.

В съответствие със задължителните тълкувателни разяснения на

Тълкувателно решение № 4/2013 г. на ВКС, ОСГТК, т. 12, съдът следва да се произнесе и по разпределението на отговорността за разноси в заповедното производство.

От името на ответника не е направено искане за присъждане на разноси в заповедното производство по ч.гр.д. № 54280/2022 г. по описа на СРС, II ГО, 160 състав и не са представени доказателства за извършването на такива, поради което и в полза на ответника не следва да се присъждат разноси в заповедното производство по ч.гр.д. № 54280/2022 г. по описа на СРС, II ГО, 160 състав.

Така мотивиран, съдът

## РЕШИ:

**ОТХВЪРЛЯ** предявените от \*====\* ООД, ЕИК \*====\*, със седалище и адрес на управление гр. \*====\*, ул. \*====\* № 29, ет. 7 срещу Н. П. П., ЕГН \*\*\*\*\*, с адрес: гр. \*====\*, ж.к. \*====\*, бл. \*====\*, ет. 11, ап. 45, обективно кумулативно съединени положителни установителни искиове, по реда на чл. 422 ГПК вр. чл. 415, ал. 1 ГПК, с правно основание чл. 9 ЗПК вр. чл. 240, ал. 1 ЗЗД вр. чл. 79, ал. 1, пр. 1 ЗЗД вр. чл. 6 ЗПФУР, чл. 240, ал. 2 ЗЗД и чл. 86, ал. 1 ЗЗД, за признаване за установено, че Н. П. П., ЕГН \*\*\*\*\*, дължи в полза на \*====\* ООД, ЕИК \*====\* суми, както следва: 1/ сумата от **600,00 лева**, представляваща главница по договор за паричен заем № 539004 от 23.06.2021 г., сключен между „\*====\*” ООД и Н. П. П., ведно със законна лихва от 31.08.2022 г. до изплащане на вземането; 2/ договорна лихва в размер на **30,04 лева** за периода 23.06.2021 г. – 07.08.2021 г.; 3/ лихва за забава в размер на **93,34 лева** за периода 01.10.2021 г. – 01.08.2022 г., за които суми на 07.10.2022 г. е издадена заповед за изпълнение на парично задължение по чл. 410 ГПК в производството по ч.гр.д. № 54280/2022 г. по описа на СРС, II ГО, 160 състав.

**ОСЪЖДА** \*====\* ООД, ЕИК \*====\*, със седалище и адрес на управление гр. \*====\*, ул. \*====\* № 29, ет. 7 да заплати в полза на Н. П. П., ЕГН \*\*\*\*\*, с адрес: гр. \*====\*, ж.к. \*====\*, бл. \*====\*, ет. 11, ап. 45, на основание чл. 78, ал. 3 ГПК, сумата от **400,00 лева**, представляваща разноси за адвокатско възнаграждение в исковото производство по гр.д. № 69834/2022 г. по описа на СРС, II ГО, 160 състав.

Решението подлежи на обжалване пред Софийски градски съд в двуседмичен срок от връчване на препис на страните.

**Съдия при Софийски районен съд:** \_\_\_\_\_